



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 143/06-40

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti Ing. R. R., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. D., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 842/01 na neverejnom zasadnutí 4. januára 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 842/01 p o r u š i l základné právo Ing. R. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ing. R. R. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Žiar nad Hronom p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žiar nad Hronom je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Ing. R. R. v sume 5 760 Sk (slovom päťtisíc sedemstošesťdesiat slovenských korún) na adresu jej právneho zástupcu advokáta JUDr. P. D., B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Ing. R. R. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 143/06-15 z 10. mája 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Ing. R. R., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. D., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 842/01.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na začatie konania zo 4. júla 2001, ktorým sa domáhala náhrady škody spôsobenej jej ublížením na zdraví v sume 361 375 Sk s príslušenstvom proti J. M. a M. M. (ďalej aj „žalovaná“ alebo spolu „žalovaní“).

Okresný súd v predmetnej veci uskutočnil 9. novembra 2001 pojednávanie, na ktorom vypočul všetkých účastníkov konania a následne ho odročil na 14. december 2001. Na pojednávaní 14. decembra 2001 okresný súd návrh sťažovateľky zamietol a zaviazal ju zaplatiť trovy uvedeného konania.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudok okresného súdu zo 14. decembra 2001 na základe odvolania sťažovateľky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 30. augusta 2002 bolo okresným súdom v uvedenej veci nariadené znalecké dokazovanie. Znalecký posudok v uvedenej veci bol sťažovateľke doručený 14. januára 2003.

Sťažovateľka 7. januára 2004 podala sťažnosť na sudcu okresného súdu JUDr. I. S., v ktorej zároveň namietala aj prietahy v uvedenom konaní. Okresný súd jej následne oznámil, že vec, ktorej sa jej sťažnosť týka, sa viedla pod sp. zn. 4 C 791/2001 a bola právoplatne skončená 29. marca 2003. Po jej prešetroaní nezistil okresný súd žiadne skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali postupovať v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov.

Okresný súd návrh sťažovateľky opätovne rozsudkom z 18. mája 2004 zamietol. Krajský súd rozsudok okresného súdu z 18. mája 2004 na základe sťažovateľkou podaného odvolania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka bola výzvou z 29. septembra 2004 požiadaná, aby okresnému súdu predložila dôkazy na preukázanie výšky spôsobenej škody (táto výzva bola následne sťažovateľkou splnená).

Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 842/2001-189 zo 14. júna 2005 rozhodol tak, že žalovaných zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 13 067 Sk, sťažovateľku zaviazal zaplatiť na účet súdu 768 Sk, náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov konania nepriznal a vo zvyšku žalobu sťažovateľky zamietol.

Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľkou rozhodol v uvedenej veci rozsudkom z 24. novembra 2005, ktorým rozsudok okresného súdu zo 14. júna 2005 zmenil tak, že žalovaných zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 245 962,50 Sk, žalovanú zaviazal

zaplatiť súdu 768 Sk, ako aj zaplatiť sťažovateľke trovy konania vo výške 31 102,75 Sk a vo zvyšku žalobu sťažovateľky zamietol.

Rozsudok okresného súdu zo 14. júna 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 24. novembra 2005 nadobudol právoplatnosť 18. januára 2006.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd svojou nečinnosťou v uvedenej veci, ktorá podľa nej nebola právne zložitá, porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk a zaviazal okresný súd nahradiť jej trovy konania.

Podaním z 13. júna 2006 právny zástupca sťažovateľky ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že súhlasí s tým, aby konal v predmetnej veci bez nariadenia verejného ústneho pojednávania.

Okresný súd sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril podaním č. Spr. A/285/06 z 15. júna 2006 prostredníctvom svojho predsedu. Predseda okresného súdu v ňom uviedol, že konanie v predmetnej veci bolo 2. januára 2006 skončené a spisový materiál v predmetnej veci sa nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky, kde bol 30. marca 2006 zaslaný na základe dovolania odporkyne.

Okresný súd ústavnému súdu na základe jeho výzvy podaním z 18. decembra 2006 oznámil, že v predmetnej veci súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka v zastúpení advokátkou doručila 19. júla 2001 okresnému súdu návrh na začatie konania, ktorým sa domáhala zaplata náhrady škody z dôvodu ublíženia na zdraví vo výške 361 375 s príslušenstvom smerujúci proti J. M. a M. M. Tento návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 4 C 842/01.

Pokynom z 25. júla 2001 nechal vo veci konajúci sudca vyzvať sťažovateľku na zaslanie listinných dôkazov v predmetnej veci v lehote 5 dní a súčasne zaslať žalovaným podaný návrh, aby sa k nemu v lehote 15 dní vyjadrili. Sťažovateľka vyžiadané listinné dôkazy zaslala okresnému súdu v prílohe podania z 8. augusta 2001. Žalovaná sa k podanému návrhu vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 14. augusta 2001.

Úpravou z 20. augusta 2001 okresný súd v predmetnej veci nariadil pojednávanie na 7. september 2001. Právna zástupkyňa sťažovateľky podaním zo 6. septembra 2001 ospravedlnila svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a súčasne požiadala o výsluch sťažovateľky dožiadaným súdom. Sťažovateľka podaním doručeným 27. augusta 2001 taktiež požiadala o jej vypočutie dožiadaným súdom.

Dňa 28. augusta 2001 bol okresnému súdu doručený trestný spis č. ČTS: ORP-154/OBV-2000 týkajúci sa predmetu konania od Obvodného oddelenia Policajného zboru Ž.

Pojednávanie konané 7. septembra 2001 okresný súd odročil na 21. september 2001. Advokátka sťažovateľky podaním z 19. septembra 2001 ospravedlnila neúčast' sťažovateľky na nariadenom pojednávaní z dôvodu nedodržania lehoty na prípravu pojednávania (predvolanie jej bolo doručené až 17. septembra 2001). Okresný súd pojednávanie konané

21. septembra 2001 odročil na 22. október 2001 za účelom opätovného predvolania sťažovateľky a jej advokátky pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Pojednávanie konané 22. októbra 2001 bolo okresným súdom odročené na 9. november 2001 za účelom vykonania ďalšieho dokazovania. Pojednávanie konané 9. novembra 2001 bolo okresným súdom odročené na neurčito za účelom výsluchu svedkov, ktorí sa nedostavili, a vyžiadania si správ od veterinárnej lekárky. Správa veterinárnej lekárky bola okresnému súdu doručená 27. novembra 2001.

Úpravou z 28. novembra 2001 bolo v predmetnej veci nariadené pojednávanie na 14. december 2001. Na tomto pojednávaní okresný súd návrh sťažovateľky rozsudkom zamietol. Sťažovateľka proti tomuto rozsudku doručila okresnému súdu 30. januára 2002 odvolanie, ktoré bolo následne zaslané právnenému zástupcovi žalovaných a 7. februára 2002 bol spis v tejto veci predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

Uznesením č. k. 12 Co 360/02-84 zo 14. marca 2002 bol rozsudok okresného súdu zo 14. decembra 2002 zrušený a vec bola vrátená späť na ďalšie konanie. Spis v uvedenej veci bol 24. apríla 2002 doručený späť okresnému súdu.

Okresný súd následne uznesenie krajského súdu doručil účastníkom konania. Na základe pokynu z 29. apríla 2002 bola sťažovateľke okresným súdom zaslaná výzva na oznámenie skutočností týkajúcich sa predmetu konania v lehote 8 dní. Na túto výzvu sťažovateľka reagovala podaním z 15. mája 2002, v ktorom okresnému súdu oznámila, že jej práceneschopnosť stále trvá a podľa vyjadrenia kardiológa je predpoklad jej ukončenia v mesiaci júl 2002. Okresný súd sťažovateľku následne opätovne podaním z 22. mája 2002 vyzval, aby splnila jeho výzvu v lehote 3 dní pod následkom uloženia poriadkovej pokuty. Odpoveď sťažovateľky s požadovanými údajmi bola okresnému súdu doručená 20. júna 2002. Následne bola okresným súdom zaslaná podaním z 27. júna 2002 výzva kynologickému klubu ohľadom overenia skutočností tvrdených sťažovateľkou.

Dňa 1. júla 2002 bolo okresnému súdu doručené podanie advokáta JUDr. P. V., ktorým mu oznámil, že prevzal právne zastúpenie sťažovateľky v tejto veci. Odpoveď kynologického klubu bola okresnému súdu doručená 22. júla 2002.

Uznesením č. k. 4 C 842/01-99 z 30. augusta 2002 okresný súd v predmetnej veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom MVDr. J. R. z odboru veterinárstvo – kynológia, ktorý ho mal vypracovať v lehote 60 dní. Predmetné uznesenie sa ustanovenému znalcovi podarilo doručiť až na štvrtýkrát, a to 14. januára 2003 (zásielky sa vrátili nedoručené späť 30. mája 2002, 23. októbra 2002, 18. novembra 2002).

Sťažovateľka 26. augusta 2002 zložila na účet okresného súdu zálohu na znalecké dokazovanie. Znalecký posudok č. 10/2003 ustanoveného znalca MVDr. J. R. bol okresnému súdu doručený 16. februára 2004. Okresný súd následne uznesením č. k. 4 C 842/01-107 z 12. februára 2004 priznal ustanovenému znalcovi odmenu za vykonanie znaleckého dokazovania. Predmetné uznesenie spolu so znaleckým posudkom bolo následne doručené účastníkom konania.

Pokynom z 29. apríla 2004 bolo v predmetnej veci nariadené na 18. máj 2004 pojednávanie, na ktorom okresný súd rozhodol rozsudkom, ktorým návrh sťažovateľky zamietol. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka 6. júla 2004 odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Na základe úpravy zo 6. júla 2004 bolo podané odvolanie doručené žalovaným a bola vypracovaná predkladacia správa pre krajský súd. Krajskému súdu bol spis v uvedenej veci doručený 14. júla 2004. Vyjadrenie žalovaných bolo krajskému súdu doručené 24. augusta 2004. Vo veci konajúci sudca krajského súdu nariadil v uvedenej veci 26. júla 2004 pojednávanie na 26. august 2004, na ktorom bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená späť na ďalšie konanie. Spisový materiál v uvedenej veci bol doručený späť okresnému súdu 20. septembra 2004.

Okresný súd predmetné rozhodnutie doručil na základe pokynu z 29. septembra 2004 účastníkom konania (sťažovateľku súčasne vyzval, aby predložila dôkazy o výške spôsobenej škody s podrobným zdôvodnením, a právneho zástupcu žalovaných vyzval, aby

sa vyjadril k čiastočnému späťvzatiu návrhu sťažovateľky v odvolaní). Právny zástupca žalovaných odpovedal na výzvu okresného súdu podaním doručeným 7. októbra 2004 a sťažovateľka podaním doručeným 20. októbra 2004.

Uznesením č. k. 4 C 842/2001-148 20. októbra 2004 bolo konanie voči žalovanému J. M. zastavené a sťažovateľka bola zviazaná zaplatiť jeho trovy konania na účet jeho právneho zástupcu.

Úpravou z 3. decembra 2004 nechal zákonný sudca zaslať výzvy spoločnosti C., C., B. a A., P. Úpravou z 13. decembra 2004 nechal zákonný sudca opätovne doručiť uvedené výzvy posledným dvom zo spomínaných spoločností, ktorým sa prvú výzvu nepodarilo doručiť. Odpoveď spoločnosti C., bola okresnému súdu doručená 23. decembra 2004 a C. 24. januára 2005. Úpravou z 8. februára 2005 okresný súd opätovne urgoval podanie správy od spoločnosti A. pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, ktorá mu napokon svoju odpoveď doručila 3. marca 2005.

Pokynom z 10. marca 2005 okresný súd v predmetnej veci nariadil pojednávanie na 9. máj 2005. Pojednávanie konané 9. mája 2005 bolo uznesením okresného súdu odročené na 30. máj 2005 za účelom predloženia listinných dôkazov.

Okresný súd následne 18. mája 2005 zaslal výzvu C. Sťažovateľka vyžiadané podklady okresnému súdu doručila v prílohe svojich podaní 23. mája 2005 a 25. mája 2005.

Podaním z 30. mája 2005 sťažovateľka ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti a súčasne požiadala, aby okresný súd vo veci nekonal. Okresný súd nariadené pojednávanie odročil na 14. jún 2005, na ktorom okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalovanú zviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 13 067 Sk a vo zvyšku jej návrh zamietol.

Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľka podaním z 3. augusta 2005 odvolala. Na základe pokynu z 8. augusta 2005 bolo odvolanie sťažovateľky doručené právnomu zástupcovi žalovanej a súčasne bola vyhotovená predkladacia správa pre krajský súd.

Dňa 24. augusta 2005 bolo okresnému súdu doručené aj odvolanie žalovanej proti rozsudku zo 14. júna 2005. Pokynom zo 7. septembra 2005 bolo podané odvolanie zaslané právnomu zástupcovi sťažovateľky, aby sa k nemu vyjadril, a krajskému súdu bol spis v uvedenej veci doručený 29. septembra 2005.

Pokynom krajského súdu zo 17. októbra 2005 bolo v uvedenej veci nariadené pojednávanie na 24. november 2005. Dňa 24. novembra 2005 ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní právny zástupca sťažovateľky a požiadal o jeho odročenie. Krajský súd žiadosti právneho zástupca sťažovateľky o odročenie pojednávania nevyhovel a pojednával v neprítomnosti účastníkov, pričom po neverejnej porade vyhlásil rozsudok, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľke 245 962,50 Sk a vo zvyšku návrh zamietol. Spis v uvedenej veci bol vrátený späť okresnému súdu 16. decembra 2005. Na základe pokynu z 21. decembra 2005 bolo predmetné rozhodnutie doručované právnym zástupcom účastníkov konania. Právny zástupca žalovanej podal proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie 30. januára 2006.

Krajský súd v prílohe podania doručeného 1. februára 2006 okresnému súdu doručil opravné uznesenie sp. zn. 16 Co 296/05, ktorým opravil záhlavie svojho rozsudku z 24. novembra 2005 v časti dátumu narodenia žalovanej. Úpravou z 31. januára 2006 nechal vo veci konajúci sudca opravné uznesenie doručiť právnym zástupcom účastníkov konania a súčasne vyzvať žalovanú na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie. Právny zástupca žalovanej podaním doručeným 15. februára 2006 požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku.

Úpravou zo 16. februára 2006 okresný súd zisťoval majetkové pomery žalovanej. G. B. okresnému súdu odpovedal podaním doručeným 1. marca 2006 a odpoveď Okresného riaditeľstva Policajného zboru N. bola okresnému súdu doručená 3. marca 2006.

Uznesením č. k. 4 C 842/2001-251 zo 7. marca 2006 priznal žalovanej oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie sčasti, a to v deviatich desatinách. Uznesenie bolo následne zaslané právnenmu zástupcovi žalovanej a súdny poplatok bol zaplatený 24. marca 2006.

Na základe pokynu z 28. marca 2006 bol spisový materiál v predmetnej veci predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 5. apríla 2006. Podaním doručeným najvyššiemu súdu 11. augusta 2006 sa k podanému dovolaniu vyjadrila sťažovateľka.

Rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 84/2006 z 28. septembra 2006 najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodol.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba o náhradu škody spôsobenú ublížením na zdraví. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu, a z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín však ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, svedčiacu o právnej zložitosti veci, avšak po skutkovej stránke možno konštatovať, že v danom prípade ide o vec zložitú. Na skutkovú zložitost' tejto veci má vplyv najmä skutočnosť, že na preukázanie skutkového stavu veci i opodstatnenosti nárokov sťažovateľky, ktoré si v rámci podanej žaloby uplatnila, bolo potrebné zabezpečiť viacero listinných dôkazov v súčinnosti s tretími osobami, vypočuť viacerých svedkov i vykonať znalecké dokazovanie. Uvedenou skutkovou zložitost'ou veci však nemožno ospravedlniť obdobia nečinnosti okresného súdu ani jeho neefektívnu činnosť v predmetnom konaní.

B. Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd zistil, že táto bola v priebehu konania zastúpená kvalifikovanými právnymi zástupcami, počas konania sťažovateľka a jej právna zástupkyňa trikrát ospravedlnili svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní (neúčast' na pojednávaní konanom 7. septembra 2001 bola právnou zástupkyňou sťažovateľky ospravedlnená podaním zo 6. septembra 2001, podaním z 19. septembra 2001 ospravedlnila právna zástupkyňa sťažovateľky svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu oneskoreného doručenia predvolania, a tým nedodržania lehoty na jej prípravu na pojednávanie, sťažovateľka 15. mája 2002 ospravedlnila pre svoju práceneschopnosť nedoručenie svojej odpovede na výzvu súdu a v deň pojednávania konaného 30. mája 2005 sťažovateľka ospravedlnila svoju neúčast' na ňom z dôvodu svojej práceneschopnosti).

Sťažovateľka v priebehu konania aktívne využívala svoje procesné práva (napr. v predmetnom konaní proti rozhodnutiam okresného súdu podala trikrát odvolanie). V súlade s judikatúrou ústavného súdu jej však predĺženie konania v predmetnej veci na

okresnom súde v dôsledku uplatnenia jej práv v uvedenom konaní nemožno započítať na ťarchu. (mutatis mutandis III. ÚS 192/02, III. ÚS 82/05).

Z uvedeného je zrejmé, že aj správanie sťažovateľky v predmetnom konaní malo svoje nedostatky, avšak v dôsledku nich podľa zistenia ústavného súdu nedošlo k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v ňom.

C. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil dlhé obdobie nečinnosti v postupe okresného súdu v predmetnom konaní, ktoré malo výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Predmetné obdobie začalo v marci 2003, keď mal byť ustanoveným znalcom doručený znalecký posudok v uvedenej veci a trvalo až do 16. februára 2004, keď bol okresnému súdu tento znalecký posudok doručený, tzn. že okresný súd viac ako 11 mesiacov v predmetnej veci nevykonával žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Nečinnosť okresného súdu v označenom období, bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočný priet'ah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa zistenia ústavného súdu bolo preskúmané konanie poznačené aj nesústredenou, resp. neefektívnou činnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila okrem iného aj v tom, že meritórne rozhodnutia okresného súdu boli dvakrát krajským súdom zrušené pre nedostatočné zistenie skutkového stavu, ako aj pre nedostatočné odôvodnenia vo veci vykonaného dokazovania a aj v poradí tretie meritórne rozhodnutie okresného súdu bolo napokon krajským súdom zmenené.

Podľa zistenia ústavného súdu sa spisový materiál v predmetnej veci v dôsledku sťažovateľkou podaných odvolaní, v obdobiach od 7. februára 2002 do 24. apríla 2002, od 14. júla 2004 do 20. septembra 2004 a od 29. septembra 2005 do 16. decembra 2005 nachádzal na krajskom súde (spolu viac ako sedem mesiacov). V období od 28. marca 2006

do 12. októbra 2006, t. j. takmer sedem mesiacov, sa spisový materiál v predmetnej veci nachádzal v dôsledku dovolania podaného žalovanou na najvyššom súde.

Z celkovej doby trvania konania bol teda spisový materiál v predmetnej veci počas viac ako štrnásť mesiacov, t. j. jeden rok a dva mesiace, na krajskom alebo najvyššom súde. Uvedené obdobie určite prispelo k predĺženiu konania, za ktoré však v súlade s judikatúrou ústavného súdu nenesie zodpovednosť ani sťažovateľka, ale ani okresný súd. (II. ÚS 52/99).

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá na okresnom súde viac ako tri roky. Z uvedenej doby jedenásť mesiacov tvorí obdobie, v ktorom v dôsledku nečinnosti okresného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní a navyše bolo uvedené konanie poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu .

S ohľadom na uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu, ako aj jeho neefektívnu činnosť v tomto konaní, nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľky bolo porušené.

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk, ktoré odôvodnila stavom právnej neistoty, v ktorom sa nachádza, poukázaním na postup okresného súdu v predmetnom konaní, ako i celkovou dĺžkou konania vedeného na okresnom súde.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 40 000 Sk. Táto suma zohľadňuje okrem správania sťažovateľky celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania, ktorého účelom bolo odškodnenie sťažovateľky za ublíženie na zdraví, dĺžku zbytočných prietahov v tomto konaní (jedenásť mesiacov), neefektívnu činnosť súdu a s tým spojenú ujmu sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

3. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 5 760 Sk, ktoré bližšie nešpecifikovala.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 14, § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, v zásade nie je oceníteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2006 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu 164 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy tohto konania vyčísliť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné podanie na súd) vykonané v roku 2006 vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,730 \text{ Sk} + 2 \times 164 \text{ Sk} = 5\,788 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu činí 5 788 Sk.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 5 760 Sk neodporuje platným právnym predpisom, a preto priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celej výške uplatnenej právnym zástupcom sťažovateľky.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. januára 2007